

Всички бѣха довольни отъ нощното свѣтило. Само дяволътъ не се радваше, защото той може да върши своитѣ престѣпления само въ мракъ и сиянието на месечината му пречеше. Посегне ли да открадне нѣщо отъ Адамовата къща нощемъ — кучетата го съзиратъ и се втурватъ отгоре му. Бѣга куцията дяволъ къмъ скривалището и проклина нощната свѣтлина.

Три дни и три нощи той стоя въ дупката си и мисли какво да стори. Повика двамата си помощници, пита ги, но и тѣ не можаха да му дадатъ никакъвъ съветъ. На четвъртия день гладътъ ги надвеси. Стомаситѣ имъ се люлѣха като праздни торби. Лутаха се тримата дяволи, въздишаха, огризаха си ноктитѣ, най-сетне куцията се плесна съ дланъ по челото:

— Намислихъ! Трѣбва да махнемъ месечината отъ небето. Другъ изходъ нѣма. Не свѣти ли месечината горе, ще сме добре. Ще си вършимъ нашитѣ работи въ тъмнина и ще си живѣемъ царски.

— Какво ще ни заповѣдашъ, господарю, — попитаха помощниците на дявола, — съ камъни ли да я замѣряме, докато я убиемъ, или да я смѣкнемъ долу.

— Не, — отговори дявола, — съ камъни не можемъ я утрепа,

защото е много яка, нито съ рѣже можемъ я смѣкна, защото пѣри, ами ще я намажемъ съ катранъ. Ще я почернимъ и тогава нека си ходи по небето, само да не свѣти.

Зарадваха се дяволитѣ и запретнаха рѣжави. Заловиха се за работа. Най-напредъ проводиха най-малкия да донесе цѣло буре съ катранъ отъ черното кладенче, което извираше отвѣждъ планината. Следъ туй почнаха да коватъ дълга тънка стълба — до небето да стигне.

Щомъ настана нощта и Адамъ се прибра да спи, тримата дяволи потеглиха къмъ гората — тамъ, гдето изгрѣваше месечината. Единиятъ дяволъ носѣше на грѣбъ катраненото буре, а другитѣ двама мѣкнѣха стълбата.

Навлѣзоха въ гората. Въ туй време месечината се показва надъ върхаритѣ на дърветата.

— Изправете бърже стълбата, додето не е плувнала нагоре, че иначе нѣма да я стигнемъ! — заповѣда куцията дяволъ.

Помощниците му изправиха стълбата.

Единиятъ дяволъ грабна четката и бурето. Почна да се качва нагоре. Другитѣ двама останаха доле да държатъ стълбата. Тѣ гледаха своя другаръ и го насърдаваха:

— Стѣпвай здраво!